

sobota, 29.11.2025

List Pasterski Arcybiskupa Metropolity Poznańskiego na Adwent 2025

LIST PASTERSKI ARCYBISKUPA ZBIGNIEWA ZIELIŃSKIEGO, METROPOLITY POZNAŃSKIEGO,

Z OKAZJI ROZPOCZĘCIA ADWENTU I NOWEGO ROKU LITURGICZNO-DUSZPASTERSKIEGO "Uczniowie – misjonarze"

Zwiastujcie narodom nowinę:

Oto nasz Bóg i Zbawca przychodzi.

(Antyfony adwentowe)

Umiłowani Archidiecezjanie,

Siostry i Bracia w Chrystusie!

Ubogaceni owocami Jubileuszu Zwyczajnego Roku 2025, stawszy się jeszcze bardziej pielgrzymami nadziei, rozpoczynamy Adwent i wkraczamy w kolejny rok duszpastersko-liturgiczny, któremu towarzyszy zachęta do stawania się uczniami i misjonarzami. Już od pierwszych chwil tego czasu jesteśmy zaproszeni do osobistego przyjęcia, ale też zwiastowania otaczającemu nas światu nowiny: „Oto nasz Bóg i Zbawca przychodzi” (Antyfony adwentowe).

1. Adwent

Pamiętając, że nie ma dobrych Świąt Bożego Narodzenia bez dobrego przygotowania się na nie, już w pierwszych chwilach Adwentu, czasu radosnego oczekiwania na celebrację Bożego Narodzenia przywołującego tajemnicę Wcielonego Słowa, dociera do nas radosna prawda proklamowana przez Apostoła Narodów: „Teraz bowiem zbawienie jest bliżej nas niż wtedy, gdyśmy uwierzyli. Noc się posunęła, a przybliżył się dzień” (Rz 13,11). Św. Paweł stanowczo też podkreśla, że przyjęcie zbawienia wymaga od nas przebudzenia: „teraz nadeszła dla was godzina powstania ze snu. [...] Odrzućmy więc uczynki ciemności, a przyobleczmy się w zbroję światła. Żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień: nie w hulankach i pijatykach, nie w rozpuście i wyuzdaniu, nie w kłótni i zazdrości. Ale przyobleczcie się w Pana Jezusa Chrystusa” (Rz 13,11-14). Dlatego Ojciec Święty Benedykt XVI przestrzegał ludzi słuchających Słowa Bożego przed rodzajem duchowej „niemoty”. Mówił o potrzebie słuchania Słowa Bożego i odważnego jego głoszenia (Benedykt XVI, Adhortacja apostolska „Verbum Domini”, 2008).

Adwent zachęca do zadania sobie pytań: czy jesteśmy zdolni do słuchania, dzięki któremu Słowo Boże oczyszcza człowieka i chroni go przed utratą pamięci o Bogu we współczesnym świecie, oraz czy jesteśmy zdolni do głoszenia, dzięki któremu Słowo to prowadzi do życia wiarą i dawania świadectwa? Właśnie tak może się dokonać adwentowa odnowa wiary unikająca rutyny prowadzącej do duchowej obojętności czy bierności. Finalnie Adwent daje nam szansę odkrycia Kościoła-Wspólnoty, która najpierw słucha, a potem głosi Słowo Boże i daje nam możliwość osobistego zaangażowania się w tę misję Kościoła.

2. Jubileusz Zwyczajny Roku 2025

Dobiegający końca Jubileusz 2025 zwrócił naszą uwagę na nadzieję, która nie gaśnie, bo ma swe źródło w Bogu. Rok Święty, wszystkim zaangażowanym w ten czas, pomógł odkryć na nowo niezbędną ufność, zarówno w Kościele, jak i w społeczeństwie, w relacjach międzyludzkich, w stosunkach międzynarodowych, w promowaniu godności każdej osoby i w szacunku dla stworzenia.

Był to czas wzmacniania nadziei tam, gdzie ona jest, i wprowadzania nadziei tam, gdzie jej zabrakło, albo gdzie ją z premedytacją usunięto. Z wdzięcznością myślimy o wydarzeniach jubileuszowych, które nam w tym pomogły, o tych, które odbywały się w Rzymie najpierw pod przewodnictwem Papieża Franciszka, a obecnie Papieża Leona, i o tych, które przeżywaliśmy w naszej archidiecezji. Już sam wybór kolejnego papieża był dla nas umacniającym doświadczeniem ciągłości dziejów Kościoła wzmacniającym ufność w troskę Chrystusa o swój Kościół.

Do szczególnego wydarzenia należy z pewnością beatyfikacja naszego księdza Stanisława Kostki Streicha. Do nas należy teraz zagospodarowanie tego daru. Ufamy, że jego świadectwo życia i przykład duszpasterskiego zaangażowania w środowisku parafialnym, charytatywna pomoc dotkniętym bezrobociem oraz materialną i duchową biedą, a wreszcie jego męczeństwo, śmierć z ręki zamachowca podczas sprawowanej Mszy Świętej z udziałem dzieci, będą dalej inspirowały nas, kapłanów do gorliwej posługi, a młodym powołanym to służby w Kościele dodadzą odwagi do pójścia za Chrystusem. Wdzięczni za każde powołanie otaczamy modlitwą seminaria i nowicjaty zakonne.

Teraz prosimy Boga, by obfite świadectwo wiary Roku Świętego stawało się w nas, a przez nas w świecie zaczynem prawdziwej nadziei inspirującej do głoszenia nowych niebios i nowej ziemi (por. 2 P 3, 13). To zadanie z wielką troską dostrzegł już na początku trzeciego tysiąclecia św. Jan Paweł II, który wyznaczył Kościołowi zadanie przywracania nadziei. Będąc głosem proroka dla naszych czasów za św. Piotrem wołał: „Nie obawiajcie się (...) i nie dajcie się zaniepokoić! Pana zaś Chrystusa miejcie w sercach za Świętego i bądźcie zawsze gotowi do obrony wobec każdego, kto domaga się od was uzasadnienia tej nadziei, która w was jest” (3, 14-15). Z kolei Ojciec Święty Franciszek zachęcał: „Pozwólmy, by (...) pociągnęła nas nadzieja i pozwólmy, by przez nas stała się zaraźliwa dla tych, którzy jej pragną. Niech nasze życie mówi im: «Ufaj Panu, bądź mężny, niech się two serce umocni, ufaj Panu!» (Ps 27, 14). Niech moc nadziei wypełnia naszą teraźniejszość, w ufym oczekiwaniu na powrót Pana Jezusa Chrystusa” (Franciszek, „Spes non confundit”, 9 maja 2024, n. 25). W Roku Świętym, doświadczając obficie Bożej dobroci, mamy także dobro nieść braciom i jako uczniowie Chrystusa swoimi uczynić Jego słowa: „Duch Pański (...) Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więziom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi” (Łk 4,18). W tym miejscu z wdzięcznością myślimy o podejmujących w Kościele liczne dzieła miłosierdzia: o posługujących w więzieniach; pochylających się nad losem chorych, wykluczonych i samotnych; o towarzyszących przychodzącym na świat - również w domach samotnych matek czy w oknach życia; wspierających walczących z uzależnieniami czy towarzyszących umierającym.

3. Nowy rok: uczniowie-misjonarze

Bogaci doświadczeniem kończącego się Jubileuszu Roku 2025, jako pielgrzymi nadziei, wkraczamy w nowy rok duszpasterski, by odkryć i cieszyć się powołaniem apostołskim, tym, że możemy być uczniami w szkole Mistrza z Nazaretu i Jego misjonarzami, tymi, którzy doświadczając wiary chcą dzielić się nią z innymi, którzy chcą odkrywać i zgłębiać chrześcijaństwo oraz dzielić się z entuzjazmem radością wiary. Ponownie daje o sobie znać pilna konieczność «nowej ewangelizacji» która nie tylko odwołuje się do chrześcijańskiej przeszłości, ale także uczy kształtować naszą przyszłość w spotkaniu z Osobą i orędziem Jezusa Chrystusa (por. Synod Biskupów, 13 grudnia 1991 r.). Tak właśnie stajemy się uczniami i misjonarzami.

Pilnym zadaniem Kościoła jest ponowne głoszenie wyzwalającego przesłania Ewangelii, które w Roku Nadziei powróciło z inspirującą mocą. Chodzi zatem o to, aby to orędzie nadziei głosić wszędzie tam, gdzie jej brakuje, gdzie ją zagubiono. A ponieważ Jezus Chrystus żyjący w swoim Kościele jest źródłem nadziei dla człowieka, dla świata, to właśnie na Kościele i na chrześcijanach spoczywa to

zadanie. W rozpoczynającym się roku liturgiczno-duszpasterskim chcemy podjąć się tego zadania wpierw stając się uczniami, a potem misjonarzami dzielącymi się zdobytym doświadczeniem wiary.

W pierwszym rzędzie misja ta realizuje się w domu, w środowisku rodziny. Szczególnym szacunkiem i wsparciem otaczamy przekazujących wiarę rodziców, katechetów, także duszpasterzy, moderatorów grup życia apostolskiego. Z pewnością ten rok jest okazją do większego uwrażliwienia się na misyjne posłannictwo Kościoła głoszącego Ewangelię na krańcach świata. Modlitwa o powołania misyjne nabiera szczególnego znaczenia. Znaczenia nabiera także odkrywanie kolejnych obszarów misyjnej działalności. Coraz częściej także w naszym najbliższym otoczeniu dostrzegamy warunki do pracy na wskroś misyjnej. Papież Franciszek, w kontekście wyzwań misyjnych, mówi też o świecie wirtualnym i nazywa go „Cyfrowym Kontynentem w Misyjnej Misji”. Budujący jest przykład św. Karola Acutisa jako wzoru dla młodych „cyfrowych ewangelizatorów-misjonarzy”: wykorzystał on internet do tworzenia stron katalogujących cuda eucharystyczne, pokazując, jak technologia może służyć przekazywaniu wartości i piękna Ewangelii.

Bogactwem do wykorzystania w realizacji zadania uczniów i misjonarzy jest z pewnością synodalne doświadczenie, które idąc w parze z ewangelicznym rozeznaniem sprawiło, że dojrzała w nas świadomość jedności, która łączy mimo istnienia różnic. Spełnia się w ten sposób modlitwa naszego Pana: „Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał” (J 17,20-21).

W obecnej sytuacji koniecznym staje się też odniesienie do naszego życia społecznego i przypomnienie, że dobry ustrój społeczeństwa opiera się na autentycznych wartościach etycznych. Ważne jest, by instytucje państwowe uznały, że wśród społeczności pielęgnujących te wartości są też Kościoły i Wspólnoty kościelne oraz inne organizacje religijne, których nie można sprowadzać do rzędu rzeczywistości czysto prywatnych. Kościoły i organizacje religijne mają bowiem rangę zasługującą na wzięcie pod uwagę poważnej «zdrowej współpracy» z nimi (por. Sobór Watykański II, Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym „Gaudium et spes”, 76).

ZAKOŃCZENIE

Jubileusz był «jednym nieprzerwanym hymnem uwielbienia Boga w Trójcy Jedynej», autentycznym «czasem pojednania i znakiem prawdziwej nadziei dla wszystkich, którzy wpatrują się w Chrystusa i w Jego Kościół». Pozostawiając nam w dziedzictwie radość życiodajnego spotkania z Chrystusem, który jest «wczoraj i dziś, ten sam także na wieki» (Hbr 13, 8), ukazuje nam na nowo Pana Jezusa jako jedyny i nieprzemijający fundament prawdziwej nadziei. „Nadzieja jest obecna w sercu każdego człowieka jako pragnienie i oczekiwanie dobra” (Franciszek, Bulla „Spes non confundit”, 9 maja 2024, 1). To właśnie sprawia, że u progu Adwentu z nową nadzieją wołamy wraz z całą wspólnotą Kościoła: „Marana tha! Przyjdź, Jezu Panie”.

W duchu tej nadziei wypraszam wszystkim u Boga błogosławieństwo na wspólną drogę!

† Zbigniew Zieliński

Arcybiskup Metropolita Poznański